

Vrijdagavond in Kangnam

De biertaps staan op tafel naast de *tokbokki* - een pikante Koreaanse snack, gemaakt van rijstballetjes in zoete rode pepersaus. De ambassadeurs van het Nederlandse onderwijs zijn na de lange zomervakantie weer bij elkaar. Ambassadeurs, zo blijf ik onze alumni steevast noemen.

Het is vrijdagavond en we zijn in het populaire uitgaansgebied van Kangnam, ten zuiden van de rivier. Iedereen is strak in het pak. Een teken dat de Koreanen rechtstreeks uit hun werk hierheen zijn gekomen. De alumni van dezelfde Nederlandse universiteit zoeken elkaar direct op. Er is een behoorlijke sterke band tussen de mensen die op dezelfde Nederlandse universiteit hebben gestudeerd. Alumni van de *Rotterdam School of Management*, de MBA van de Erasmus Universiteit, spreken na een paar biertjes al snel over de toekomst van de RSM. Gaat de opleiding wel de goeie kant op? Dat ze inmiddels weer in Korea wonen, maakt die vraag voor de oud-studenten volstrekt niet minder relevant. Ook na hun afstuderen blijven zij lid van de RSM-familie.

Vanavond hebben ook een paar Nederlandse studenten zich onder de alumni gemengd. Een van hen is Joshua. Ook hij is uit Korea geadopteerd, net als ik. Hij loopt stage op de Nederlandse ambassade en zou het liefst daarna een baan vinden in Korea. "Elke keer als ik met het toestel land in Seoul, voelt als thuiskomen", vertelt Joshua aan Kyungpil, die bij ASMI werkt. "Dat heb ik nou ook!", zegt Kyungpil. "Maar dan iedere keer als ik op Schiphol land." Met die woorden heffen zij nog een keer het glas. Kyungpil spreekt vloeiend Nederlands. Begin jaren negentig was hij een van de eerste Koreanen die Nederlands studeerden. "The most frequent asked question to me is: why Dutch?" In die tijd keek

Korea, als opkomende Aziatische tijger, naar Nederland. Korea zag overeenkomsten. Nederland is óók een klein land, omringd door grootmachten. Ook een land met weinig natuurlijke hulpbronnen en dus veel nadruk op investeringen in *human resources*. De succesvolle Koreaanse economie drijft op de kennis en ontwikkeling van de mensen. Dat is een van de redenen waarom voor Koreanen het onderwijs van hun kinderen de spil is waar alles om draait.

Kyungpil heeft voor het Nederlandse bedrijf ASMI drie jaar in Nederland gewoond en gewerkt. Hij mist Nederland. Maar zijn vrouw, vertelt hij lachend, mist ons land nog meer. Want daar kwam Kyungpil in elk geval iedere avond om zes uur thuis. In Korea is dat vaak pas een later.

Dat de werkcultuur in Korea anders is dan die in Nederland, blijkt ook vanavond. Het is vrijdagavond, na negen uur. Een aantal van de 'ambassadeurs' neemt afscheid. Ze moeten nog even terug naar kantoor...

EUN-MI POSTMA

Eun-mi Postma is directeur van het Neso-kantoor in Zuid-Korea. Meer columns van haar zijn te lezen op www.transfermagazine.nl in de rubriek Onze ru/ru is... waarvan zij maandelijks bericht.

